Městec Králové osudové město

Miloš Čech
akademický malíř

*** 4. října 1924**

Absolvent státní grafické školy
a Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze

Městec Králové osudové město

V roce 1942 musel přerušit střední školu a byl totálně nasazen ve fabrice na letecké součástky. Když přišel rozkaz k jeho přemístění do říše, jeho otec, bývalý Československý legionář, společně s mistrem Vladějovským z Městce Králové zařídili, aby Miloš zůstal v továrně až do konce války. V té době ještě Miloš netušil, jak mu Městec Králové přiroste později k srdci.

Vášeň pro umění málem osudná

Malování bylo Milošovou vášní už od mládí. V sedmnácti letech se mu málem stala osudnou. Právě na konci léta 1942, pár měsíců po atentátu na Heydricha, uchvácen krásou Prokopského údolí šel Miloš s blokem a tužkou kreslit dva Hlubočepské viadukty.
Když měl základní náčrt, uslyšel za sebou lámanou češtinou: “Co to tam teláte?”
Otočil se a viděl, jak k němu přichází chlap v nacistické uniformě. “Kreslím.” odpověděl.
“A proč to kleslíte? Víte, ze je to strategická objekt, a ze se to trestá smrtí?! Máte Kennkarte?”
Gestapák si opsal jméno a adresu, zabavil Milošovi blok a dal se na odchod. Miloš vzal kolo a běžel za ním. Snažil se Němce přesvědčit o tom, že chce studovat umění, a o nic špatného mu nešlo. Gestapák zůstal bez reakce.

Miloš pak několik týdnů doma trnul hrůzou, jestli se u nich objeví gestapo nebo ne.
Vzpomíná, že strach to byl obrovský. Doma se bál cokoliv říct. Pár týdnů předtím na vlastní oči viděl, jak gestapo během několika minut sebralo jeho kamaráda Františka Drešnera s rodiči, kteří u sebe schovávali jednoho anglického parašutistu. Do konce války o nich nikdo nic neslyšel. Až po letech se Miloš dozvěděl, že všichni zahynuli v Mauthausenu, jednom z nejhorších rakouských koncentračních táborů.
V Milošově případě naštěstí zůstalo jen u strachu.

Hudba v obrazech

Po druhé světové válce Miloš odmaturoval a byl přijat na “UmPrum”. Během studií byl členem ochotnického divadla a odehrál s ním několik představení v Měšťanské besedě v Praze.

V roce 1946 šel, jak sám říká “z hecu”, na konkurz do nynější Státní opery, dříve Smetanovo divadlo, ještě dříve Velká opera a ještě dříve Divadlo 5.května. Konkuz udělal a měl příležitost učit se zpěvu pod vedením významného dirigenta Karla Ančerla - ředitele České filharmonie.
Miloš zde zpíval ve sboru do roku 1948.

Později se ke zpěvu vrátil v Českém pěveckém sboru při státním orchestru České filharmonie profesora Jana Kühna.
Během svého života měl příležitost zazpívat si v řadě pražských kostelů se sborem Českých madrigalistů a hrát zde také na varhany.

Dvacet let zpíval v Pěveckém sdružení pražských učitelů. Díky tomu procestoval Evropu i v komunistické době.

Vždy tíhnul k muzice, což se odráží i v jeho obrazech. (např. obraz Pražské Jaro)

Vášeň umění

Městec Králové v srdci umělce

Černý baron - vojín Miloš Čech

V roce 1953 obdržel povolávací rozkaz z příslušného vojenského velitelství. Za týden rukuje. Nevěděl kam půjde, ani na jak dlouho. Dostal pouze instrukci, kdy a kam se má dostavit. Společně s dalšími mladíky ho odvedli k vlaku na Hlavním nádraží (tehdy Wilsonovo) a nařídili jim nastoupit.

V Plzni přesedli a dojeli do Nepomuku. Po nočním několikakilometrovém pochodu došli na zámek Zelená hora, kde byli přijati majorem Andrejem Gazdou zvaným Terazky.

Pokud znáte Švandrlíkovu knihu Černí baroni nebo stejnojmennou československou komedii z roku 1992, tak si určitě vzpomente na Zdeňka Podhůrského v roli akademického malíře vojína Vločky, který maloval Jana Žižku s kulometem. I když se jedná o románově upravený příběh pana Švandrlíka, postava vojína Vločky představuje Miloše Čecha.
Miloš byl u PTP (pomocného technického praporu) společně s jedním učitelem - Rudolfem Truhlaříkem přidělen k vojenské propagaci. Měli k dispozici pracovnu, která se stala tajnou zašívárnou a místem “dýchánků”.
“Za odměnu“ si vysloužili tři měsíce vojny navíc. Jak Miloš sám říká: “Švejkovali jsme.”

Po dobu služby u PTP se Miloš účastnil Armádní soutěže umělecké tvořivosti v Plzni, kde měl dva obrazy ze Zelené hory. U Černých baronů sloužil do konce roku 1955, kdy šli na Vánoce domů.

Umělecká dráha

V roce 1958 byl vystavujícím na Výstavě mladých v Brně.

V letech 1961-1991 působil jako lektor kurzů kresby a malby v Národním domě na Vinohradech (tehdy ÚKDŽ). Se svými studenty cestoval po různých koutech České Republiky.

Připravoval také mladé studenty k přijímacím zkouškám na vysoké umělecké školy. Mezi jeho žáky patří například známá jména jako jsou Jiří Sozanský, Petr Pavlík nebo Ivan Ouhel.

Znáte skutečný příběh černého barona ?

V 70. a 80. letech se účastnil mnoha výstav společně se svými žáky - zejména v Národním domě výstavy v Roztokách u Prahy.

V roce 1980 měl samostatnou výstavu v sále Kulturního domu v Městci Králové.

V roce 1998 měl výstavu “Profesor a jeho žáci” v Ledenburském paláci na Malé Starně.

Do Městce Králové se Miloš dostal díky své manželce, jejíž rodina odsud pochází. Jezdí sem už přes šedesát let. Namaloval zde desítky obrazů. Většinou jezdil po okolí na kole a maloval vesnice a krajinu.

Vždy ho lákal surrealismus. Jeho vzory byly například Toyen (Marie Čermínová) a Jindřich Štyrský.
K zásadnímu přerodu v jeho tvorbě došlo v roce 2002, kdy mu umírala manželka. Uzavřel se do sebe a od té doby maluje pouze fantazijní a surrealistické obrazy. Ke změně uměleckého stylu přispěl i šedý zákal a rozpad sítnice, kterým trpí již dvacet let, přesto denně stále maluje a tvoří nová a nová díla.